

ΕΛΛΗΚΩΝ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

<p>ΕΤΟΣ ΙΟΝ — ΑΡΙΘ. 7 ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 20 ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ 183Α</p>	<p>ΠΑΤΡΩΙ: ΠΕΜΠΤΗ, 11 ΙΟΥΛΙΟΥ 1919 ΠΑΣΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΔΕΚΤΗ</p>	<p>ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡ 5 ΕΤΗΣΙΩΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡ. 10 ΕΤΗΣΙΩΣ</p>
---	--	---

ΩΘΗΣΑΤΕ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ίδρυσις Καλλιτεχνικού και Πνευματικού Κέντρου, Ίδρυσις ερασιτεχνικού ομίλου προς διδασκαλίαν αρχαίων έργων, Ίδρυσις φιλοδραματικού συλλογού, ίδου τι πτερυγίζου, ως χελιδόνι της ανοξέως, εις τόν διανοούμενον κόσμον τών Πατρών.

Είνε φήμαι, είνε εδσεβείς πόθοι, είνε τάσις εγγενής, είνε στοργικόν ενδιαφέρον, είνε όνειρον, του όποιου ή πραγματοποιήσις, με όλίγην ύπομονήν και με πολλήν θέλησιν είνε δυνατόν να επέλθη. Αλλά χρειάζεται ένας και μόνος άνθρωπος δια να εμφυσήσῃ ζώην εις τας φήμας, δια να καταστήσῃ τούς εδσεβείς πόθους πραγματικότητα. δια να δώσῃ τήν ώθησιν εις τήν εγγενή τάσιν, δια να καταστήσῃ τó στοργικόν ενδιαφέρον γενικόν.

Τό έργοφρα και άλλοτε επανειλημμένως, ή ζύμη διάσχει εις τήν πόλιν αυτήν της πεζότητος και μόνον χρειάζονται τά χέρια τά όποια να πλάσσουν τήν ζύμην αυτήν εις δημιουργίαν, εις ποιηματοποιήσῃ, εις λογογραφίαν. Εύαγγελος ή νόστιμη της πόλεως μας έχει τήν διδασχίαν, έχει τήν όρεσιν, έχει τό ενδιαφέρον, έχει τήν εγγενή φιλοδοξίαν, έχει τήν θέρησιν του καλού και του ωραίου, αλλά δεν έχει τόν άνθρωπον, δεν έχει τόν δημιουργόν, δεν έχει τόν πλάστην, ό όποιος να άρπάξῃ όλα αυτά τά εγγενή στοιχεία και να δημιουργήσῃ τό εγγενές σύνολον. Και όμοις, μέσα εις αυτήν τήν στενότητα διακρίνω δύο φυσιογνωμίας αι όποια ήδύνατο να αναλάβουν τό εγγενές αυτό έργον. Ο κ. Κυπαρίσσης και ό καθηγητής κ. Σακελλαρίου, είνε δύο πλάτες που μπορούσαν να φέρουν τό βίρος του μεγάλου αυτού έργου της πνευματικής, της καλλιτεχνικής, της φιλολογικής ζωής τών Πατρών. Η ζύμη ύπάρχει, ός της δώσουν τήν κατεύθυνσιν. Είνε καιρός πλέον δια τήν εκμετάλλευσιν του πλούτου αυτού, της μεγάλης δημιουργίας της διανοητικότητας, της αντιλήψεως του ωραίου, της συλλήψεως του καλού, της αγάπης προς τήν τέχνην.

Αί Πάτραι, πόλις καθαρώς έμπορικη και βιομηχανική, δεν κατόρθωσεν εισέτι να ύψωθῃ εις τό επίπεδον της διανοητικότητας και όμως τά στοιχεία ύπάρχουν. Ελάτρευσαν τόν κερδών Έρμην και άπαρνήθησαν μέ χοι τοϋδε τόν λόγιον Έρμην. Είνε ανάγκη ήδη να δείξουν, ότι λατρεύουν τόν Έρμην εν τῇ διφυή ύποστάσει του. Και τοϋτο θα επιτελέσῃ ή νεότης τών Πατρών, ή όποια παρουσιάζει τάσεις άνωψέσεως εις τούς πνευματικούς όρίζοντας της σκέψεως και της ιδεολογίας. Αυτό τοϋτο τό γεγονός της γραφομανίας, ός μοι επιτραπή ή λέλις, καταδει-

κνύει, τήν εγγενή προσπάθειαν προς άνύψωσιν του πνεύματος εις τήν ιδανικήν σφαιραν της σκέψεως. Τό πνεύμα ελεύθερον από τά δεσμά της πεζότητος του περιβάλλοντος, κάμνει τας πρώτας πτήσεις του προς τήν ελεύθεραν σκέψιν, προς τήν ποιήσιν, προς τήν ιδεάν του καλού, προς τήν ιδεάν του ωραίου, προς τήν ιδεάν της τέχνης. Δώσατε εις αυτό, τήν κατεύθυνσιν δια να πετάξῃ ασφαλώς, και ή πτήσις αυτή θα άναδειξῃ τόν μεγάλον καλλιτέχνην, τόν μεγάλον σκεπτικιστήν, τόν μεγάλον ποιητήν, τόν μεγάλον λογογράφον, τόν μεγάλον ήθοποιόν, τόν μεγάλον φιλόλογον, τόν μεγάλον τεχνητήν.

Και όπως ό μεγάλος εγκληματίας κατά τόν Λομπρόζο, γεννιέται δεν γίνεται, άπαιτούνται όμως διάφοροι συνθήκαι όπως εκδηλώθη ή κακουργία, οϋτω και ό μεγάλος καλλιτέχνης γεννιέται άλλ' άπαιτούνται διάφορα γεγονότα όπως εκδηλωθῇ ή μεγαλοφυία της τεχνης του. Τας συνθήκας αυτές, τά γεγονότα αυτά, τήν ευκαιρίαν αυτήν ή τήν παράσχομεν ήμεις ήδη εις τό πνεύμα δια τήν μεγάλην του πτήσιν, δια τό όρατον ύψος των πτεφών προς ύψηλότερας σφαιρας, εις όπου όργα ή φαντασια, βασανίζεται ή σέψις, συλλαμβάνεται τό όρασιον, διδέκται ή ιδέα, αποσκορακίζεται ή πεζότης και άνοηφούνται νέοι όρβόνοι με ωραίαν άνατολήν και βυσανόχρονον δύσιν... του αιωνίου πνεύματος.

Τ. ΤΟΥΡΝΑΣ

ΑΠ' ΟΣΑ ΒΛΕΠΩ

Η ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΨΕΥΔΩΝΥΜΙΑ

Είνε κάμποσος καιρός τώρα, που μερικοί από τούς φιλολογικούς αστέρας μας επιμένουν, να γράφουν ακόμη στις εφημερίδες και στα διάφορα φιλολογικά ή άλλα περιοδικά με ψευδώνυμο.

Δεν μπορούμε και μεεις ακόμη να εννοήσουμε τι είδους ψύχωση είνε κι' αυτή.

Αυτό τό δημοσιογραφικό έθιμο που άλλοτε ως σύμβολο πίστεως τό εφύλαξαν οι διάφοροι τακτικοί και έκτακτοι συντάκται ή συνεργάται τών εφημερίδων και περιοδικών, τώρα τελευταίως φαίνεται πως κατηγορήθη τελείως στην Ευρώπη και ιδίως στη Γαλλία. Όλοι γράφουν άνεξαιρέτως εκεί με της ύπογραφές τους βαλμένες φαρδειά πλατεία.

Με τήν αντίληψιν αυτήν ήρχισαν να έναρμονίζονται τώρα πλέον και οι δημοσιογραφούντες γενικώς στην Αθήνα.

Μόνον στη Πάτρα μας δυστυχώς που μπορεί κανείς να πῆ πως είνε ή Ακρόπολις τών πατροπαράδοτων ήθών και εθίμων εις όλα

ΑΠΟ ΤΑ ΣΚΙΤΣΑ

Της δύσης τ' άνθη σβόνανε πάνω σεύς τάφους, (όμως)
 δεν λείει του φεγγαριού τ' άχνό κινότηας να (προβάλῃ.)

Στό κοιμητήρι περπατώ τό ερημομένο, μόνος
 χωρίς καν νάχω ένα σταυρό να γύρω τό κεφάλι

*

Στη χώρα ό υίτος κι' όνειρος γαλήνια βασιλεύουν
 Με βλέπουν τ' άστρα κι' άπορούν σάν κουκουβάγιας μάτια.

Με' συμπονοϋνς τά πουλιά γιατί κι' αυτιά δεν έφρουν
 πώς με ταφοπέρες εγώ χιζω λαμπρά παλάτιον.

ΧΡ. ΗΣΠΕΡΑΣ

εγγένη τά ζητήματα, παραμένει ακόμη άκλόνητη ή φοβερή και κακή αυτή συνήθεια. Και κι' αυτό βλέπει κανείς της διάφορες «Νοβέλες», Ρίγες και τούς διάφορους «Σαρδανάπαλους», «Τεϊτόζηδες», «Πιαζένου» και τά διάφορα «Κοινούπια» και ποίλους άλλους, «όν ούκ' εστιν άοιδιός.» να θέλουν σόνει και καλά να χυβόνται πίσω από τό δημοσιογραφικό αυτό πινναβάν, δηλαδή πίσω από τό άπείσιον αυτό ψευδώνυμο.

Αυτό—κατά τήν γνώμην μας τοδλάχστον, άποτελεί ένα είδος έλλείψεως αυτοπεποιθήσεως εις κάθε τι που οι άνθρωποι αυτοί γράφουν.

Τό σπουδαίο δε κι' αυτούς είνε ότι, ενώ από τό ένα μέρος θέλουν δήθεν να μείνη κρυφό και μυστικό τ' όνομά τους, από τό άλλο μέρος δεν άρνήθουν άνθρωπικό που να μη τόν πιάσουν και του φανερώσουν με περισσή μάλιστα αυταρέσκεια και άλαζονεία τό μυστικό αυτό, και να μη τόν ρωτήσουν πια είνε ή εκ του δημοσεύματός των εντύπωσις των.

Πρέπει επί τέλους αι κύρια και οι κύριοι αυτοί ψευδωνυμοϋχοι να εννοήσουν καλά, πως ό κόσμος θέλει να ξεύρη ώρισμένως ποιτοι είνε αυτοί οι τόσον πατριώτες μας, που τόσον στοργικά κάθε μέρα τόν φωτίζουν με τά γραφόμενά τους, χωρίς να φαίνονται διόλου εις τό φανερόν.

Πρέπει τέλος πάντων να τούς μπῆ καλά στο κεφάλι, πως ό κόσμος δίχως άλλο θέλει να ξεύρη ποι είνε αυτοί, που καθημερινώς με τά φορτικά και άνούσια πολλάκις δημοσεύματά τους, άπασχολούν τεραστίως όχι μόνον τούς διευθυντάς τών εφημερίδων και περιοδικών, με της κλασικές και άτέλειωτες διορθώσεις τών φρικαλέων άνορθογραφιών τών χειρογράφων των, αλλά και του άλλου κόσμου τήν ύπομονή τελείως πλέον τήν εξάντλησαν.

Γιατί ή ψευδωνυμία άπεδείχθη πλέον καθαρά πως δεν συντελεί εις τίποτε άλλο δυ-